

[Hauch.]

ophøje Forligsmændens Beslutning til en diktatorisk Bestemmelse om, under hvilke Vilkaar Arbejdet skal foregaa i disse Virksomheder. Jeg tror, den høje Regering paa et afgørende Punkt tager fejl i den foreliggende Situation ved ikke at skabe saa bredt et Grundlag for Afgørelsen, som Forholdene i Virkeligheden gjorde det muligt.

Den højtærede Statsminister gjorde en Bemærkning om, at han af og til i Bladene havde Lejlighed til at læse om den store Indflydelse, som det radikale Parti havde paa den høje Regering. Jeg skal ikke nægte, at jeg ogsaa en Gang imellem har læst noget saadant i et radikalt Blad — det forekommer af og til —, men jeg forstod, at Statsministeren ikke følte sig særlig trykket af denne Situation, og det foreliggende Tilfælde skaber jo egentlig ogsaa et godt Eksempel for den højtærede Statsminister til med en vis Overlegenhed at behandle det Morkeri, der en Gang imellem kan være fra radikal Side.

Det ærede 9de Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen) vilde gøre Tinget bekendt med, og formodentlig ogsaa mig — og det kan godt være, at jeg er en af dem, der trænger mest til det —, at han ikke her bragte noget Offer. Det havde jeg troet. Naar jeg ser hen til det Standpunkt, det radikale Parti hidtil har taget i denne Sag, maatte jeg tro, det var et Offer. Naar jeg ser hen til, hvad det radikale Parti har noteret i sit Program i Forbindelse med dette Spørgsmaal, maatte jeg tro, det var et Offer. Naar Muligheden forelaa for at tilvejebringe en retslig Afgørelse ved Voldgift, hvorved man kunde samle hele det høje Ting om Afgørelsen og naa akkurat det samme, som man naar gennem det Diktat, man her vedtager — ja, saa troede jeg virkelig, det var et Offer. Men naar det ærede Medlem nu selv siger, at det ikke er et Offer, gør jeg ham en Undskyldning.

Ch. Petersen: Jeg har en Bemærkning til det ærede 10de Medlem for 2den Kreds (Lange), som ytrede Forundring over, at dersom vi fik en Voldgiftsret nedsat og den gennemførte en Ordning af denne Sag, som var ringere for Arbejderne end Forligsmændsforslaget, vilde det kunne medføre Uro; det ærede Medlem saa en Uoverensstemmelse mellem denne Udtalelse og Udtalelser, der var fremsat af mine Partifæller i det andet høje Ting. Jeg har i Dag i det andet høje Ting hørt Udtalel-

ser, som, saa vidt jeg forstod, var rene Trusler om, hvad der skulde ske, hvis dette Lovforslag blev ophøjet til Lov. Jeg har nu ingen stærk Tro paa, at det vil gaa nær saa galt, som det er blevet bebudet. Men akkurat som der i visse Kredse — det bestrider jeg ikke — vil være Utilfredshed med og maaske Bitterhed over, at et Lovforslag som det foreliggende bliver ophøjet til Lov, saadan kan det heller ikke forundre det ærede Medlem, at dersom Forligsmændens Mæglingforslag blev kasseret af en Voldgiftsret, vilde det ogsaa fremkalde Bitterhed blandt Arbejderne. Det er ganske naturligt, og er det rigtigt, ja, saa siger jeg, at saa var vi lige vel hjulpet, hvad enten vi fik Voldgiftsretten eller vi vedtager at ophøje Forligsmændens Forslag til Lov, saaledes som jeg ønsker, det skal ske.

Lange: Jeg vil gerne sige til den ærede sidste Taler, at naar man fra den ene Side siger, at en vis Afgørelse vil skabe Uro, og dette bliver paataalt, kan man ikke fra den Side, som paataler dette, her i Tinget advare ved at sige, at hvis der sker noget i modsat Retning, vil der blive Uro fra den anden Side.

Den højtærede Statsminister fremhævede, at Forligsmændens Mæglingforslag havde en saadan Karakter, at det egentlig burde være Lov, og naar det derfor blev forkastet af den ene Part, var det naturligt, at Rigsdagen ophøjede det til Lov. Statsministeren var selv inde paa, at der foregik en Afstemning, men hvis Statsministerens Betragtninger over et Mæglingforslags Karakter var rigtige, hvad skulde vi saa have Afstemningerne til? Det kan dog ikke være Meningen, at man foretager disse Afstemninger, saa bliver Mæglingforslaget vedtaget af den ene Part og forkastet af den anden Part, og saa lader man Rigsdagen tage Hensyn til den Part, der vedtager det, men sætter Hensynet til den anden Part helt til Side.

Statsministeren svarede heller ikke denne Gang klart paa mit Spørgsmaal, om han vilde gaa ind paa en Forhandling i et Udvalg, der kunde føre til, at man løste Konflikten gennem en Voldgiftsavgørelse. Han talte om et Diktat, der var fremsat i det andet høje Ting under Udvalgsforhandlingerne. Jeg maa paa det bestemteste protestere imod, at der fra mit Partis Side er fremsat et Forslag i Form af et Ultimatum. Der har ikke været Tale om, at mit Parti ikke var villigt til at forhandle om det Forslag, det fremsatte, og det er vel altid saaledes, at naar man stiller et Æn-